

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETI LAP.
MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Szerkesztési iroda:
Csik-Szereda
Vár utca 214. sz. alatt.
hová
a lap szellemi részét illető
közlemények küldendők.
Kiadóhivatal:
Györgyjakab Márton
könyvnyomdája
hová
az előfizetési penzek és
hirdetések küldendők.

Előfizetési ár:
Egész évre 4 frt.
Félévre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Hirdetési díjak:
3 hasábos petsorért vagy
annak helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 30 kr.
Nyitási díjak
soranként 10 kr-ért közöl-
tetnek.

Köznapi nyomoruságaink.

Velünk született természeti szerénységünknek kell tulajdonítani, hogy emberi meztelenségünket és e meztelenség fedezetében kiszolgált, kifáradt, szétmállott rongyaink alá lógó foszlányait néha még tulhajtott buzgósággal is takargatjuk, rejtegetjük. Pedig, hogy e hateres éves — megvénhedett világ itt ott megkopott, megrongyolott, sokakat megkoppasztott és rongyá tett: azt nincs miért nagyon tagadni és takargatni.

Talán ama tulhajtott szerénység oka, hogy némelyek ezt a vén, petyhült világot csupa Eldorádónak, tejjel mézzel folyó Kanaánnak, a boldogság paradicsomának, az áhított jólét és jóremény fokának — melyen már kikötöttek — nézik tekintik.

Nó, de hát hisz van pénzünk fok- és halomra rakva több a soknál; van gabonánk, kenyérünk, étel, ital, ruházat, amennyi csak kell. Itt van a barátság, itt van a boldogság. Mi kell tehát még ezekhez?

Ugy van És ha valakinek vannak ám szeméi a látásra, de e szemek mindig és mindenütt a világot az ő fényeskedő oldaláról nézik, ki mondhatná, hogy ama szemek optimizmusban leledzenek? Pedig, pedig! Azt tudjuk, hogy az ábrándozás az élet megrontója.

Hanem mi ama optimistákkal szemben megszoktuk a fény mellett az árnyat is tekinteni. Munkási műveinek a „Krisztus Pálátus előtt” című s más képein azt tapasztaljuk, hogy azoknak a satírnag adja meg a művészi fonság, az eszményi tökély méltóságos jellegét. Így a létért küzdő emberiség és társadalom élet képét csak a fény- és árnyvonalok és pontok szerencsés csoportosítása tünteti fel a maga egészében és egységében.

Mert szintén nem kell valakinek pesszimistának lenni, szeméi lévén a látásra, annak meglátásában és megfigyelésében, hogy a modern világ minden tejtől, méztől duzzogó folyójának forró forrására egy-egy adógép, egy-egy adóprés van felállítva, mely e nemzeti erő minden produktumából, mint citromból kisajtolja az éltető részt, a tápláló zsiradékot, kiszipolyozza magát az élő tőke-erőt és a gépen átment anyagot, mint kiesafart részt (citromot) dobja tovább.

Nem kell pesszimizmus annak megismerésére, hogy a mai világ Eldorádójában a mai társadalom zömének abból a rengeteg kolbászból, melyből a kerteket fonják a mindennap még kétszer is előfő ló szűzkáposztalébe nem jut bár egyetlen egyszer egy arasznyi. Nem kell pesszimizmus annak megtekintéséhez, hogy miként fedi a mi élőtökünk, a munkás nép zömének soraiban a nyomor a nyomort.

Nó és még igen sokáig fűzhetnők szemlélődésünket. De oh minek? Hisz mi-ni kiáltja már fülünkbe egyik-másik, hogy mily fényes, csillogó divat uralkodik népiünk között fel és lefelé. Nem mondjuk, hogy nincs ebben valami koros, korszerű tünet. De nézzük ám csak tovább azt a fénylő, csillogó, káprázatos, szemfényvesztő divatos külsőt. Még csak nem is szűkség, hogy egy kis jámbor szellő megmozduljon, már szélesendben amugy esüngenek alá a cifra felszín alól a rongyfoszlányok. És tessék ezeket nem épen oly szigorú szó szerinti értelemben venni, mert minden háznak megképe ott ólálkodik még a tekintetes, nagyságos stb. ezimes urak és hölgyek kabátzsebe körül is. S ha vannak egyes duzzogó távezás kivételek, ezek csak bizonyítékot szolgáltatnak az ijjesztő köznyomorról, mely uralja ma a helyzetet. Exceptio firmat legem — mondja a jogi axioma. Ma pedig

a szegénység itt nálunk jogszokássá, természeti törvényünké lett.

Igaz, hogy itt mi nálunk nemcsak a „regalá”-nak, hanem a társadalmi életnek is megvannak a maga „bolondjai”, kik közül nem egy kovácsa saját sorsának.

Nem egyszer láttuk így pld. a farsangon, hogy a szegény apa és anya kölcsönként pénzen fizette ki nagyreményű fia és leányáért a farsangi táncdíjat, melyet azok még nem képesek kezük munkájával megkeresni. Nem egyszer voltunk már tanui, hogy az apa úgy a farsang előtt 2—3 hóval már aggódni kezdett s többször hangos gondolkodásban tört ki, hogy hát honnan kapna bár 100—120 forintoskát, mert a mama a farsangon bálba akar menni. Nó és ez a velünk született takaródzó szerénység legvékonyabb fonalu nyilvánulása. De ki tudná leírni és összegyűjteni, hogy a modern életet mennyiféle és irányu, cifrábnál cifrább és tarkábbnál tarkább bolondos farsangi és farsangon kívüli apróbb és nagyobb események szövik?

De ma olyan anyagi világban élünk, hogy az emberek egymásmelyike még a mit szemével lát, azt is szereti tagadásba venni; az előzőkben elmondottakat néhány adattal kell igazolnom.

Azon tételről akarván magamnak meggyőződés szereznem, hogy a rohamosan növekedő büntettek szaporodó számára minő körülmények (élelmi szerek, italok stb.) folyanak be legnagyobb mérvben 5—6 év óta a statisztikai adatokat nagy figyelemmel kísérem.

Így a nagy politikai és közgazdasági fontossággal bíró és mindig tanulmányos népmozgalmi adatokból lehet látni, hogy nekünk, — dacára a hozzá meglevő óriási adathalmaznak: a hamis bukók, zsarolók, uzsorások, okmányhamisítók, csalók, sikasztók, zseb- és betörő tolvajoknak stb — nincsen büntügyi statisztikánk; hogy nin-

A „CSIKI LAPOK” TÁRGZÁJA.

A két testvér.

— LEGÉNY A XVII-İK SZÁZADBÓL. —

Ira: VERESS ZSIGMOND.

9) Harmadik fejezet.

— Ez szégyen — tört ki Sassy dültől elkapatva — szégyen, melyet csak a te vagy a esábitó vérevel lehet lemosni. Ósi hírnevem bemooskolva, az egész család és rokonság megbélyegezve, ez már sok! De vigyázz gaz esábitó, édenen szentélyének megrablója! Rettogj!

Szeméi a haragtól lángoltak, arca elkékült, elvörösö lött, kezeivel iszonyuan hadonázva, Ilona elé állott, ki esendesen sirva, kezeibe rejté arcát.

— Szólj, ki volt a esábitó?

Ilona nem szólt, csak tovább zokogott.

— Állod? Ki volt a esábitó? — förmedt rá megint Sassy fokozódó hevességgel.

— Nem mond-m meg soha — soha — de soha!

Ilona könyeit letörölte s bátran nézett férjével szembe.

— S nem mondod meg? Jól van, majd megtudom magam.

De az a bátorság, a melyet Ilona tanusítani kezdett, Sassy büszkeségét sértette s kihívólag szólt hozzá:

— Ez a hitvesi kötellességteljesítés? Erre

vagy oly büszke? Ezért nézzess oly bátran a szemembe?

Ilona nem vesztette el nyugodtságát e sértő szavakra. Kezeit összekulesolta s szeméit Atillára függesztette.

— Engem nem érhet vád, — szólt nyugodtan Ilona. Én kijelentettem, hogy Önt utálok, s az ma sincs máskép. Ön csak haszonlesésből vett el s akkor nem tudta, hogy nekem titkos imádóm volt, kit én is szerettem. Öntől mióta itt vagyok, nem tapasztaltam a legkisebb gyöngédséget sem, az én szívem pedig nem úgy van teremtve, hogy a folytonos egyedülléte el tudja tűrni. Szívem egy rokonszenves szív után vágyódott, s azt csak volt kedvesemben lettem fel. Ha pedig a hitvesi kötellesség teljesítésében nem állok a legmagassabb fokon, annak sem én vagyok az oka. Megtettem a mit tettem, de a szívnek nem tudtam parancsolni.

Sassy hámulva hallgatta neje védekezését. Tehát mindemnek én vagyok az oka? — kérde gnyogosan Sassy.

Én nem akarom Önt vádolni — válaszolt Ilona — ámbár volna miért. Én csak annyit akarok, hogy lássa nyíltan eljárásom becsületességét.

— Nó mondhatom, szép becsületesség! De se baj, segítünk a dolgon, hogy e szégyenletes esemény nyomtalanul maradjon. Várj csak pár napot.

Három nappal e jelenet után Ilona kis lánykája eltűnt a bölesüből. A melyen sájtott anya jajveszkelése verte fel az egész várat. Hasztalan

volt minden keresés, kutatás, a kis teremtmény nyomtalanul el tűnt. A szolgálak a dolgot nem tudták megmagyarázni, mert — mint erősen állították — azon napon senki idegen nem járt a várban, sem onnan nem távozott urokon kívül senki s így a legkülönösebb vélemény uralkodott közöttük. Csak Ilona tudott mindent.

Hevesen támadta meg férjét e kiméletlen tetteért, ki nem szégyelte nyíltan bevallani, hogy ő vitte véghez a gyermekrablást, de arról megnyugtatta a kesergő anyát, hogy gyermekének élete nem forog veszélyben.

Ilona fájdalma leirhatatlan volt. Férjétől e naptól kezdve mindinkább visszavonult; gyermekei nevelésének szentelte egész idejét, s midőn az erdő kizöldült s ki lehetett menni a szabadba, a vár közelében fekvő erdőben keresett üdülést.

Üdülést keresett testének, lelkének. Tudtul adta tehát Lászlónak, hogy a régi helyen ismét találkozhatnak.

— Oh szegény László, — sohajtott fel kétségbeesetten Ilona — mily rosz hírt kell mondanom már első alkalommal! De miként is találkozam vele? Ha férjem észreveszi: végünk van.

E percben a szoba alig nyílt ajtaja megmozdult; Ilona hirtelen odaugrott s férjét látta a szomszéd szobába besurranni.

— Elárultam magam! Kihallgatott. De mind-egy, ott kell lennem, a hol ígértem, nem akarom Lászlót nyugtalanítani.

S Ilona el is ment és naponként találkozott Lászlóval az erdőben.

csenek adataink a birtokváltozásokról, a felperesek és alperesek felekezetről, a kereskedők és kereszmárosok vallásáról, a felekezeti foglalkozásokról, a népvándorlásról, ezek közvetítőinek felekezetről, az elhaltak életkor szerint összeállított kimutatásokban felekezetről, a községek szaporodásának felekezetről.

Nincsenek — általános nemzeti szempontból érve — adataink, melyekből ki-tünnék, hogy kiknek lett kenyérévé a család, kik nem produktív s így nem alkotó elemei a társadalomnak, kik végrehajthatók, kik nemzeti és állami életünk kiszípolozói kik szaporodnak számban a kivándorlókkal és nagyszámú halálozásokkal szemben vé-rünk és fajunk kárára Nincs pedig adatunk a zsidófajról, melyről minden adat nélkül is tudjuk, hogy a mondottakban az előny, vezérszerep és dicsőség az övé.

De ezek közbe lett elmondása után tudjuk a statisztikai adatokból, hogy a kereskedők — tehát a kik első sorban szoktak váltók által érdekelve lenni, — az utóbbi időben nem rohanatnak meg oly sűrűn váltókeresetekkel, mint a korábbi időkben; de ezen adatok kimutatják, hogy „a nem kereskedők ellen beadott váltó keresetek száma évről-évre növekszik.”

Csak egyedül a budapesti kir. kereskedelmi és váltótörvényszék ügyforgalma szerint a múlt évben 6378 kereskedő és 7172 nem kereskedő pereltetett be.

E beperesített nem kereskedők pedig nagyrészt földbirtokosok és kisebb részben kis iparosok. Ez egyetlen törvényszéküél történiük. De lehet következtetni a vidékre és egész országra nézve.

Azt mondják ezen adatok, hogy „60—60 ezerre megy nálunk a beperesített váltók száma.” És „ki meri azt mondani, hogy a váltókereseteknek Európában e példátlan száma nem mélyreható nagy betegségnek szörnyű tünete-e s hogy az nem jelenti e egész társadalmi osztályoknak a nagyon elzüllését s annak következményeként mindazon súlyos társadalmi bajokat, melyek a nemzetgazdasági életet beháthatatlan időre megbénítani, megüctelyezni képesek.”

De a számok még tovább beszélnek. 1880-ban pl. 925,122 és 1887-ben 1.925,653 drb 5 kros váltó-ürlap fogyasztatott el. Ez csak 5 kros, de hát hány darab 10—20 kros stb.? Mit jelent ez, ha nem azt, hogy a váltó nemesak a hivatalnokok, tisztviselők, katonák, nagyobb földbirtokosok, hanem az

alsóbb osztályokban is, kegyetlenül arat és pusztít. Igen, mert hát váltóképesek vagyunk. Kezünkben a kés, mely önéletünk ercét metszegeti, s mely már ezer és ezer családnak adott kezébe koldus- és vándorbotot.

Valóban a váltó és váltóképesség hazánk, nemzetünk és népünk erkölcsi és anyagi egyik legfőbb veszedelme. Mégis mondják, hogy nem csupa rongy ez a világ, mely az ön és az emberiség nyomorait leplezgeti és élteti? — Nő de ez csak egy halvány tekintet modern társadalmunk rettentő sok águ bajainak egy parányi pontjára. — De elég a figyelemre. S ha mégis akadna valami, a ki még most is rózsásnak nézi a mai életet, annak nincs fogalma, érzelme és sejtelme sem az egészséges, sem a sebektől vérző társadalom iránt.

Az influenza hatása a csiki gyógyfürdőkre.

V á l a s z.

Motó: (hogy a kezdett classicitashól ki ne zökkenjünk.)

„Sutor ne utra crepidam.”

azaz:

„Maradjon a eszmalia

A kaptafa mellett.

S ne füsse az orrát oda,

A mibe nem kellett.”

A „Csiki Lapok“ 1890. márcziás 26-iki 14. számában a fenn idézettel között ismételt cím alatt megjelent cikk felidézti emlékünkből a római classicus jogászok korát, annál inkább, mivel Marius ur hosszú tógával, ehhez illő mély bölcseséggel, kiváló jogász tudományával és tribuni székvél a nyilvánosság előtt teszen törvényt Csikmege törvényhatósági bizottságának 1890. február 27-én hozott egyik határozata felett, a mi ellen kifogásunk nincs, de figyelmebe kell ajánlanunk, hogy elfelejtette maga előtt vitetni a tribuni jelvényt a nyáláb vesszőt, melyet méltóságának legyezősére felhasználhatna.

Minden nagy szellemnek az a sajátja, hogy csak holta után értik meg és így a nagy Marius megbocsátja, ha közadakozás útján ezen alkalommal szobrot nem emelünk ama magas röptü találmányáért, „hogy Csikmege törvényhatósági bizottsága erősen tilosba indult eszközni, midőn a községek autonomikus érdekeinek háttérbe szorításával a birtokossági érdekek uszályhorlozójává szegődött.”

Ezen kitalált eszmegondolat a honmentő Marius szerint egy „monstrum decretummal“ végződött, tehát Csikmege törvényhatósági bizottságának ezen szegénységi bizonyítványa az achillesi sarkpont, melyről a magnus Marius nem-

nül hatott Keresessyre. Tudta, hogy ez mit jelent Régió ismeretségben voltak egymással s az előlépőben azonnal felismerte Sassyt. Gyorsan határozott s szilárdan lépett Sassy elé.

— Uram! — szölt Keresessy — ez nem becsületes emberhez illő eljárás.

— S a mit ön elkövet, az igen? — kérdé Sassy gnyosan.

— Ahhon önnök van a legkevesebb joga, hogy afelett ítéletet mondjon. De ha nem tartja illendőnek, felelősségre vonhat érte.

— Nem is fogom elmulasztani; még pedig ezennel.

Keresessy pisztolyt vett elő.

— Mérje ki a távot; intézkedjek úgy, a hogy tetszik, és minden feltételt elfogadok — mondá László nyugodtan.

— Ily közel nem lövöldözünk Uram! Még valami hivatlan vendégeink lennének. Hanem menjünk ki ennek a hegynek a tetejére, ott van alkalmas tér a vivásra.

Sassy szavai minden erőltetett nyugodtsága és gnyoros voltuk mellett is remegést áruáltak el.

— No tehát — mondá Sassy, miután a jelzett tésre kiértek s ő is elővette pisztolyát tessék 30-at lépni ama fa irányában, ott ön megfordul s egyszerre lövünk egymásra, míg legalább egyikünk halva marad.

Keresessy nyugodtan indult a jelzett fa felé s főnhangon számlálta lépteit.

(Folyt. köv.)

csak Csikmeget, de az egész országot, sőt a földet, de ha kell a világegyetemet is Archimedesként a levegőbe röpti.

Egy kis vargabetű megtehetésére engedelmet kérek, és azután tárgyilagos kívánok lenni.

Borszéket nemcsak Marius, de Csikmege minden egyes, becsületes polgára nagyra óhajtja lenni és ilyen polgárai törekednek is arra, hogy világhírűvé legyen ne csak a vignettákon, de legyen világfürdő.

Ugy tudja minden érdeklődő, hogy Borszék a természetnek remeke, mind vizei, mind fekvése, mind környékének bámulatos változatai által, de hogy a vignettákon kívül világhírűvé miért nem válhatott, azt a bölcs Mariuson kívül mások tudhatják, ha az ő, kissé komikusan kifejezett, autonomikus terminus technikusan gondolkodóba esnek.

Tárgyhoz! — Az fáj Mariusnak, — a ki cikkekéből itélve — azonkívül, hogy classicus jogász Borszék fürdőnek modern pártolója, miszerint az autonomikus jogba a törvényhatósági bizottság bele talált szólani.

Példát hozok fel azon jogászok kedvéért, a nagy Mariusnak tanítványai nem lehettek, s ennélfogva eo ipso hatalmas tribunok nem, csupán hamis angurok lehettek Csikmegeben.

„Tény az, hogy a borszéki fürdő ezidő szerint Ditró és Szárhegy községek tulajdonában van,” mondja Marius.

Megengedi, ha ténynek merem azt is nyilatkoztatni, miszerint Ditró és Szárhegy községeket Borszékre vonatkozólag a két község kebeléből választott képviselőt személyesíti. Az is tény, hogy ezen közös képviselőt intézi Borszéknek sorsát. — Tény az is, hogy Borszék arányosításának megengedhetősége per alatt áll és az első bírói ítélettel szemben a kir. tábla — Marius szerint is Borszék közjövödelmeit arányosítandóknak mon-dotta ki.

Ezen tények alapján most következik az eshetőleges példa.

Ditró és Szárhegy községeknél Borszék sorsát intéző képviselőte látván a kir. táblának az első bíróságánál erősebb határozatát és számot vetve a körülményekkel, a Curiatól is hasonló ítéletet várván, miután még ez időszerint Borszék a két község, tehát az autonomikus képviselőt kezében van, ez kiadja Borszéket — a míg lehet — egy Zéelig vagy bármely czégnél örökhaszonbérbe oly módon, hogy a valódi két község pénztárába fizessen a nevezett czég egyszersmindenkorra pl. 28 ezer forintot, de ezen összegből 300 forintig levő összeget minden évben az autonomikus községnek előlegesen, pénzben, telek vagy köházakban kifizessen. Jön a curiai ítélet, az arányosítás megengedhetőségéről a birtokosság a 28 ezer forint felett osztózik, mint az autonomikus község a megszámlálhatatlan mennyiségű pénz felett a hosszú évek során át.

Ezen példa csak a lehetséges és lehetőtlent akarja feltüntetni, miután Arany László így énekel: „Ez az eset megesett hajdanában danában ködös Britanniában.”

Kérdés tehát az el nem hihető példa esetében mit tehetne Ditró és Szárhegy községeknél a kir. táblai ítélet szerint jogosult birtokossága, főleg ha a curiai ugyanezen határozatot hozza?

Tessék perelni, mondja a nagy Marius.

És Ditró s Szárhegy községek birtokossága a kiszivárgott adatok alapján, hogy t. i. háta megett és nevében mi történt, hogy reá van szedve, pert indít, de a nagy Marius lesz ítélő bírója, ki tullejtett igazságérzettel a dolgot megvizsgálván, az autonomikus jog alapján a közbirtokosságot a korábban honffejtett tribuni vessző-nyálákkal nyakonverni épen azon pilanatban, midőn a 28 ezer forint örökbér összegnek utolsó fillérje is a jog szerűleg kitervelt helyre átszámazott.

Ki nem ismeri Arany János „Fülemilé“-jét? Szép ének, ajánlom elolvasásra, mert végén csattan az ostor, mondja a közmondás.

De hát ki jogának érdekében jajdu is fel Marius?

A két község jogának esorbitását látja a törvényhatóság intézkedésében, pedig a két községnek birtokosaiból van választva a Borszék sorsát intéző képviselőt a községek birtokosai által és Ditró és Szárhegy községek ismét csak azon birtokosságból állanak. Ha tehát azon képviselőt a birtokosság javát hordja szívében, csak

Férje megtudta hamar, hogy naponként az erdőbe szokott kísértálni, élt tehát a gyanuvál, hogy neje itt szokott találkozni kedvesével. Kutatáshoz fogott tehát s Ilonát lépten-nyomon kísértete.

Midőn kutatásai közben egy alkalommal az erdőben barangolva egy kis tisztáshoz ért: Lászlót pillantotta meg, a mint ez nejét átkarolva tartotta. Felforrat lelkében a bosszu s azonnal oda akart rohanni, hogy elégtételt kérjen, de hirtelen meg-gondolkozott s nyugodtan maradt; azonban arra ügyelt, hogy oly állást foglaljon el, a honnan mindent tisztán látni és hallani lehessen.

Jól hallotta, hogy ép a gyermekrablásról beszélnek.

— Légy nyugodt Ilona — válaszolt László — a mint te nekem ez alávalóságot említettél, azonnal megindítottam a vizsgálódást s mondhatom, hogy az eredmény igen kedvező. Pár nap múlva vagy talán holnap Szent-Mihályon lakó egyik távoli rokonomnál, Koroghiéknál leend a gyermek s onnan majd én elvitetem.

— Oh, ezer hála neked ezért, László. — szölt Ilona s egy csókot nyomott a László ajkaira, a mi Sassyt nem kevésbé hozta dühbe.

Még sokáig hallgatta Sassy a neje és imádója csevegéseit s már szinte közbe akart lépni midőn Ilona eltávozott.

Keresessy mintegy elbűvölten állott s bámult a szép nő után sokáig . sokáig mig ábrándozásból Sassy zavarta ki.

Sassy hirtelen megjelenése igen kellemetle-

jött: a „Budapesti Hírlap” döntő erővel működött közre a vitás kérdések megostromlásában, a politikai fordulat és az új események előkészítésében. A pártoktól független, csakis a közérdek által vezérelt és saját becsületos meggyőződésünkkel dikált működésünk akkor érte el legszebb jutalmát, amikor minden ember a „Budapesti Hírlap”-ban kereste és találta a nemzeti ügyek legfáradhatatlanabb, legszívósabb és legvehemensebb védelmét. Legbuzgóbb iparkodásunk, hogy a „Budapesti Hírlap” a jövőben is az maradjon, a mi volt, a minék indult, a mely irányban hatalomra növekedett, a melyen az első-sőget nem engedheti át soha senkinek a legnagyobb újság, tartalmában, léleklében, szövegében egyformán. A legmagyarabb újság és mint ilyen a nemzeti érdeket legbuzgóbban, ebreszteje, igazgatója és ha kell hangja borítója. A legbiztosabb tudatossággal hirdetjük és valljuk, hogy olyan időkben, amikor a nemzeti eszme fajfentartó és államalkotó erővel érvényesíti magát mindennél, hogy ugyanakkor nemesak jog, hanem kötelesség nekünk magyaroknak szovinizmus felkészesével, sőt türelmetlenségével szolgálai a nemzeti irányt mindenben és mindenkor. Ez a mi programunk. E programunkkal nekünk adott igazat a magyar közönség, mely semmitől sem irtozik inkább, mint a szintelen és lelketlen kozmopolitástól, a hamisságokra és az elnök megtevésére alkalmas citra jelszavaktól; nekünk adott igazat, midőn lapunkat szinte hihetetlen mértékben felkarolta és egyre többen tejesíti. E programunk folytatjuk a jövőben is mindennapi munkánkat a közügyek szolgálatában. Folytatjuk erősen fogyerkező a nagy tusákra, a melyek a közeljövoben a nyilvános élet minden munkására várnak. A nemzeti munkából részt kerünk és részt fogunk benne venni legjobb tehetségünk szerint, partolva és támogatva mindent, a mi szükséges, életképes, derek és jó ostromolva, ültözve mindent, a mi celtalan, tisztelet és becsület. Ebbeli szándékunkban nem fog bennünket korlátozni semmiféle személyi tekintet, parti- és hatalmi érdek és nincs az a politikai fordulat, melynek kedvéért és érdekében pártatlanságunkat és elfogulatlanságunkat csak egy pillanatra is feladnunk. A szigorú objektívitas újat fogjuk köve ni a zsurnálisztika minden egyéb ágában. Az irodalomban művészet kérdésében mint eddig, úgy ezután is szigorúan mellozni fogjuk a pártáskodást és klíkkelést. A mi megfelel a szép és nemes ízlésnek, az mindig elfogulatlan méltasra fog találni lapunkban. Mi nem gúnk is azzal velünk legjobb szolgálatot tenni az irodalomban, hogy egy sor jelenjek meg lapunkban, a mely az irodalmi mértéket meg nem őrzi. Közleményeink irodalmi színvonalának előfeltevése kezdetül fogva legfőbb gondunkat képezte. El is errük vele azt, hogy a „Budapesti Hírlap” a legkülönböztetlenebb magyarsággal írt újság és mindennekélül vezérékkel és társai irodalmi értek dolában verseny nélkül állanak. Tudósítások és hírek dolában a legbiztosabb és legmegbízhatóbb forrásokkal rendelkezünk. E nem közleményeink megvalozatásánál szemelött tartjuk legye legmagyartebb és legkényesebb ízlésű közönségszolgálatunk. Az előzetes feltétel: Égyszavra 11 ft., Félévre 7 ft., negyedévre 3 ft. 50 kr., egy óra 1 ft. 20 kr. Az előzetesek vételek legszelvényben postattalvánnyal eszközölhetők a következő cím alatt: A „Budapesti Hírlap” kiadóhatalának IV. ker. Kalap u. 16 sz. Az egész tárdóval alatt előzetesünk kivanságára a lapot hártyá utannak küldjük, meg akkor is, ha a nyarad át több-szer változtatnak tartozkodási helyet. A „Budapesti Hírlap” jelenleg rendkívül érdekes két kötetes angol regényt közöl: „Doktor Kupidón” írta Bronghton Rhoda. E regénynek április-ki-1-éig a lapban megjelent részlet 26 folytatást az új előzetesek külön leányomatban ingyen megkaphak.

Csikszeredai piaczi árjegyzék.

— Csikszereda —

Buza tiszta (hektoliterenként) 6 ft. 50 kr. Buza közepes 5 ft. 50 kr. Rozs 4 ft. 50 kr. Arpa 4 ft. — kr. Törökbuza 5 ft. — kr. Zab 4 ft. — kr. Borsó 15 ft. — kr. Lenese 16 ft. — kr. Enszúnya 8 ft. 50 kr. Kása 16 ft. — kr. Burgonya 2 ft. — kr. Mucsalus (kilogrammként) 28 kr. Sertésbns 10 kr. — Ber, bősbus — kr. Szalma (mértérnáz-sáknként) — ft. — kr. — ft. 30 kr. Okor párja 250 ft. — kr. Tehén párja 100 ft. — kr. Faggyúgyertya (kilogrammjai) 1 ft. 60 kr. Tízifa kbm. (1 méter) — ft. 40 kr. Malác darabja 1 ft. — kr. Lel — ft. 80 kr. Bány 2 ft. 50 kr. Csirke párja — kr. 10 tojás 20 kr.

A kis lutri húzása.

Nagy-s-ben, 1890. márczius.

42. 77. 45. 88. 89.

Felelős szerkesztő Dr. BOCSKOR BELA.

Főmunkatárs: VITOS MÓZES.

Kiadó: GYÖRGYJAKAB MÁRTON.

Eladó

150 drbnál több 2—3 éves, dus gyökérzettel kifejllett koronával bíró

alma, körtve és szilva nemes oltvány.

Valamennyi áruba boesátott oltvány jeles pomologusok által tenyésztésre kiválóan alkalmas faj.

Eroteljes 0—2 éves alma és körtve magoncz is több ezer darab kapható jutányos áron. Csik-Szentmiklóson, Kovács Mózes községi tanítónál.

Sz. 439—1890.

Árlejtési hirdetmény.

Alattírt községi Előljáróság, községi képviselő testületnek a megyei tkts törvényhatóság által megerősített határozata alapján közli, hogy Gyergyó-Ujfalu községben, a község által építendő iskola-ház felépítése-árlejtés útján 1890. Április hó 14-én d. n. 4 órakor fog a legkevesebb ígéretevő vállalkozónak kiadatni.

Kikiáltási ár 6063 ft. 72 kr., a község által adandó kő, fa és 60 ezer téglá adása mellett.

Bánatpénzzül a kikiáltási árnak 10 százaléka teendő le.

Egyéb feltételek a gyergyó-ujfalvi körjegyzői irodában, a hivatalos órák alatt bárki által megtekinthetők.

Község Előljáróság

Gyergyó-Ujfalu, 1890. márczius 22-én.

Csergő Gyula, k. jegyző.

Elekes Péter, bíró.

A szelvényvek beszerzését

Tisza szab. sorsjegyekről

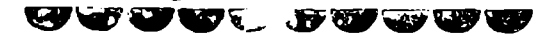
a szelvény beküldése mellett, — és az

1860-iki sorsjegyeknél

az eredeti sorsjegyek beküldése mellett

április 1-től kezdve eszközli.

A Magy. Alt. Takarékpénztár részvénytársaság. Budapest, Józset-rér.

Néhai FODOR IGNÁCZ hagyatékát képező esikvárdofalvi, taploczai és esobotfalvi külső birtokok (szántók és kaszálók) akár együttesen, akár az egyes községekben fekvők külön-külön a folyó 1890 é. tavaszától kezdve, valamint a 11 hold (1—2) területű

belső birtok,

FISCH LIPOT

csikszeredai üzletét

megvéve, azon helyzetben vagyok, miszerint dusan felszerelt

ÜZLETEMBŐL

a legkülönbözőbb ezikkeket nagy választékban és

rendkívüli jutányos árak mellett

csak még rövid ideig

hozhatom forgalomba.

A nagyérdemü vevő közönség pártfogását kérve vagyok

(4—3)

kiváló tisztelettel:

PAUL VILMOS.

„RÉPÁTI”

égyvényes savanyu-viz

a monarchia legszénsavdúsabb és legtisztább egyvényes savanyu-vizei közé tartozik.

Orvosi tekintélyek nyilatkozata szerint kitünő sikerrel használtatik: a légzőszervek betegségeinél, vese- és gyomorhajokban, a húgyszervek bántalmainál stb. — Ezen betegségek ellen a „répáti” savanyu-viz a legkellemesebb s egyszerűs mind a leghatásosabb gyógyító-szer.

Borral vegyítve pompás üdítő ital savanyabb borokhoz használva: páratlan!

A töltés egy legkiválóbb töltő-készülékkel eszközöltetvén, a palaczkba töltött víz a forrás vizével vegytartalmitilag teljesen azonos marad.

A „répáti” savanyu-viz friss töltésben és valódi minőségben kapható raktáron

Csikszeredában: Gál József uraknál
Csikszentmártonon: Cseh Vilmos

18—26

A „RÉPÁTI” savanyu-viz kátkezelése
GYÖRGY JÓZSEF.
KÁSZON-IMPÉREN (CSIKVÁRMEGYE.)